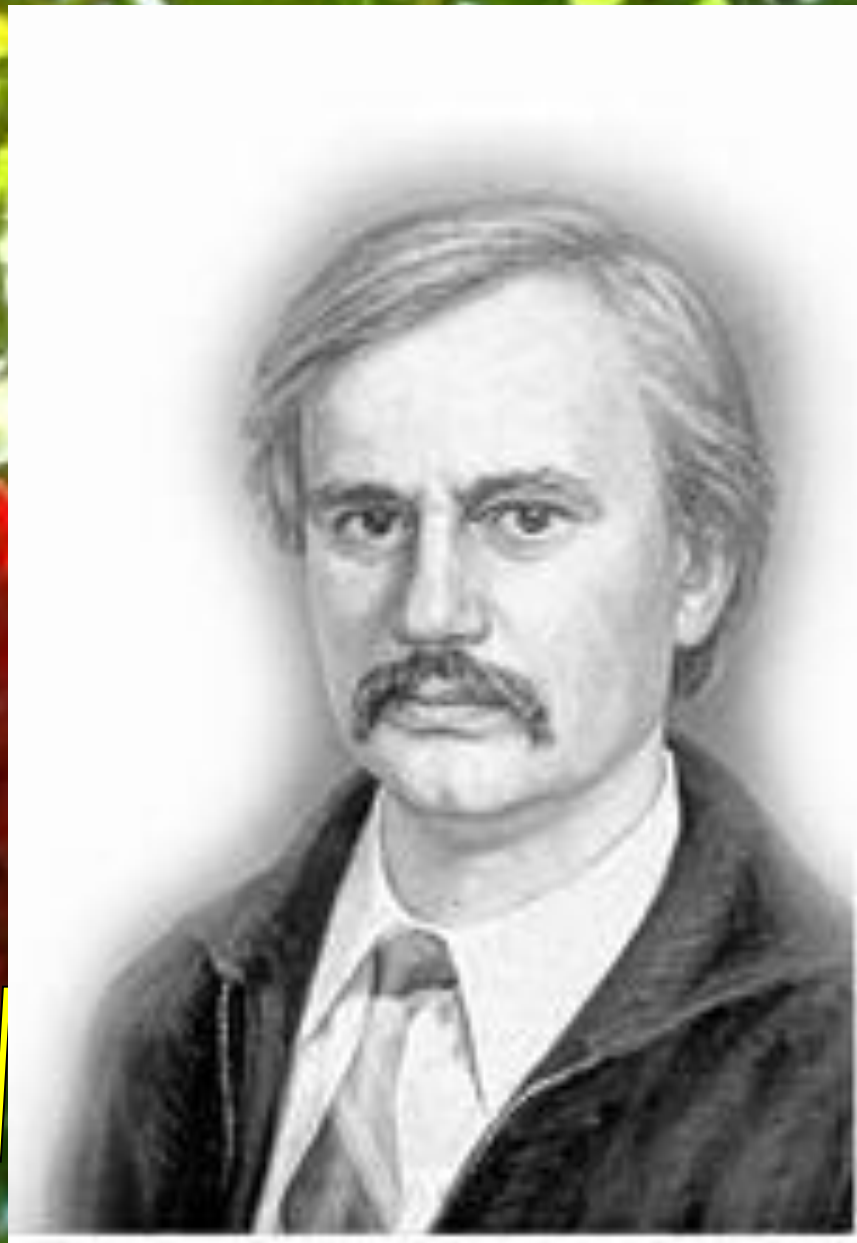

**ІГОР КАЛИНЕЦЬ –
ПОЕТ КУПАЛЬСЬКОГО
ВОГНЮ І СИМВОЛ
НЕЗЛАМНОСТІ
УКРАЇНСЬКОГО ДУХУ**

*КОЗАК ЛАРИСА ВОЛОДИМИРІВНА
ВЧИТЕЛЬ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ТА
ЛІТЕРАТУРИ
БРОВАРКІВСЬКОГО НВК*

Калинець Ігор Мирон

Біографічні дані

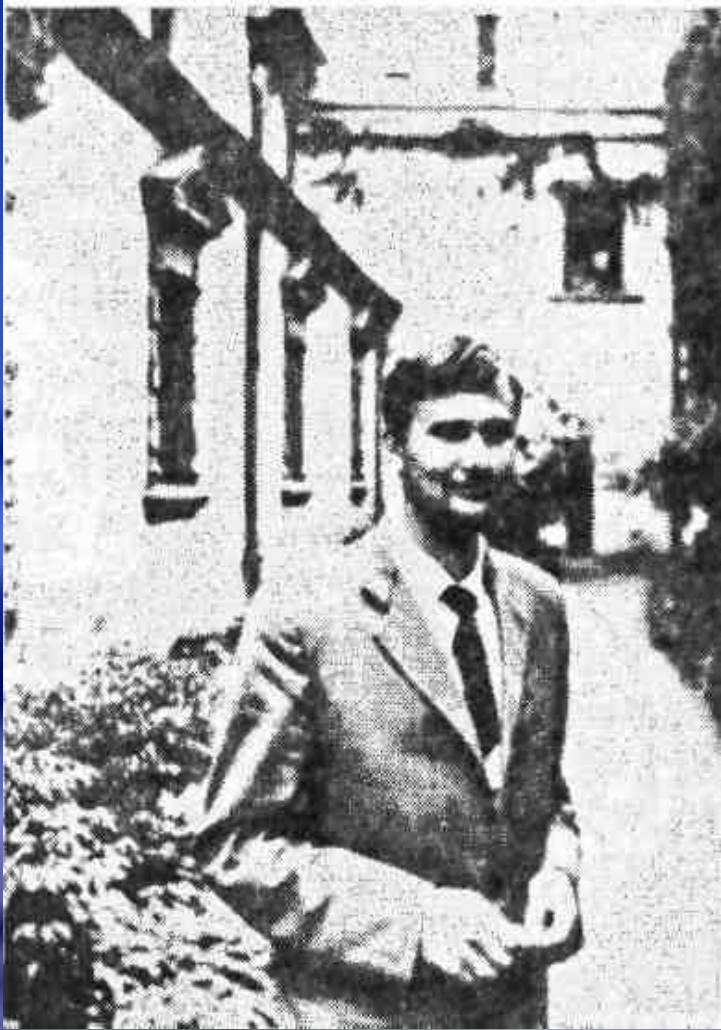
Народився

9 липня 1939 р.

в Ходорові на Львівщині

*“Ходорів – це не тільки мої
дитячі враження й спогади,
не тільки джерело натхнення –
там були люди, що дали мені
життя й виховали у здоровому
національному дусі”.*

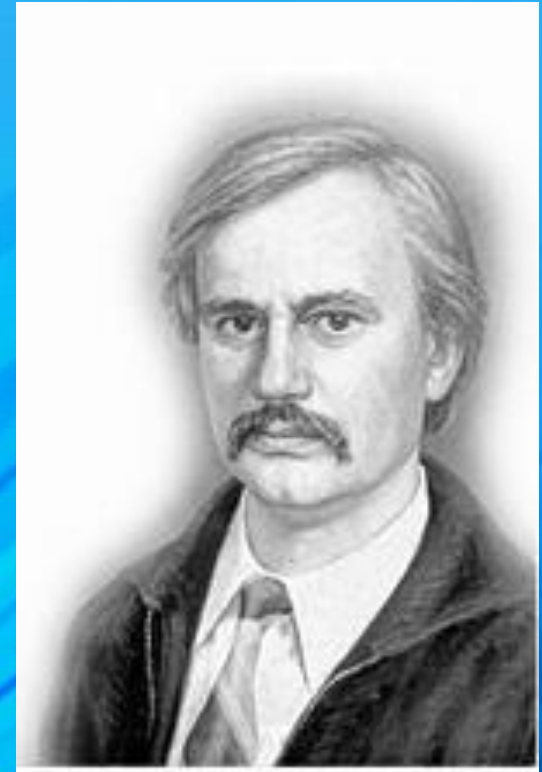

- 1956 р. закінчив середню школу
- Навчався у Львівському університеті ім. І. Франка

- **1962 р. закінчив українське відділення філологічного факультету Львівського університету**

- **Працював у Львівському обласному архіві :
спочатку архіваріусом,
а згодом — старшим науковим співробітником.**

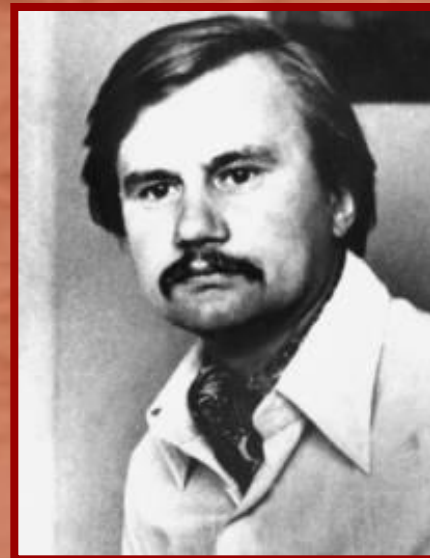
У серпні 1965 р.

Україною прокотилася

хвиля арештів

**За громадянську позицію
та участь
у правозахисних акціях**

**Ігор Калинець
разом з дружиною
Іриною Калинець**

був заарештований

каже
наша донечка
після обшуку

і мої віршики
забрали

один про сонечко
що як золота криничка

другий
про сонечко
яке заходить

коли заберуть
мене
як мам*

**“Мучився, але не каявся –
і радий з того, бо чую,
що лишився людиною.**

Поезія допомогла вистояти...

Зумів зберегти все написане...”

На волю вийшов у 1981 році.

**А реабілітували Ігоря Калинця,
як і багатьох інших,**

лише 1990-го...

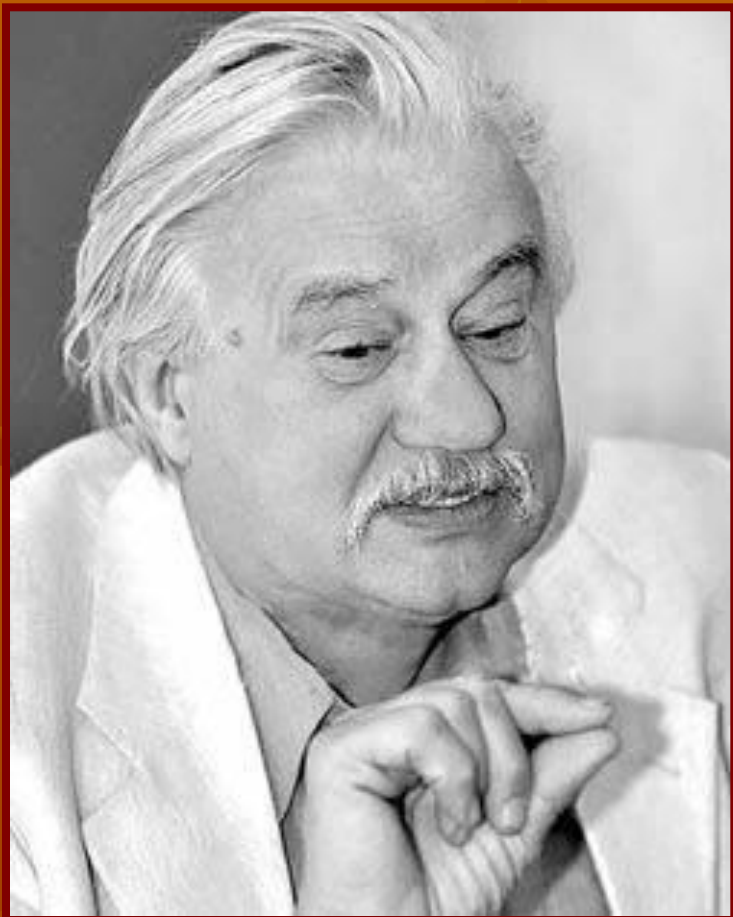
*що то за реалії
світе*

*ренегати
при регаліях*

*покійники
реабілітовані*

*і мрійники
ізолювані*

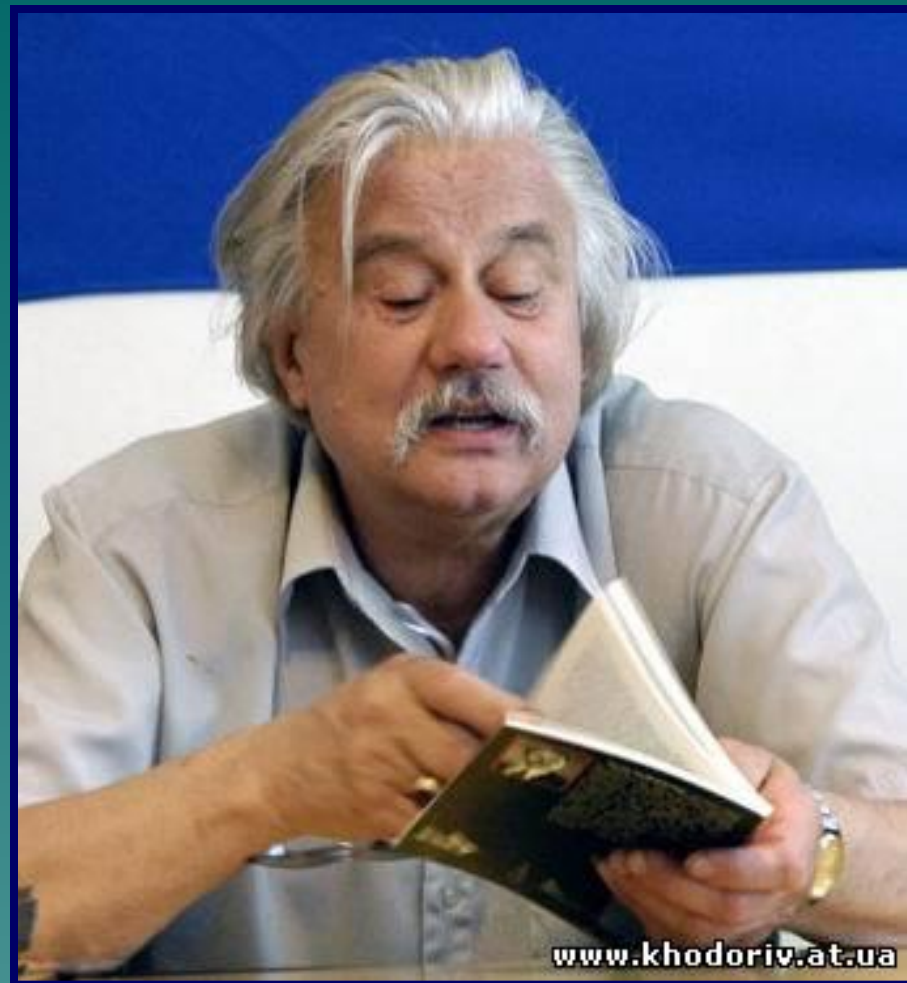
**«Після 1981 року я замовк як поет,
і тепер я –
імпресаріо
колишнього Ігоря Калинця»**

- Після заслання працює бібліотекарем районної бібліотеки м. Львова, а згодом Львівської наукової бібліотеки імені В. Стефаника Академії наук України

**Нині живе у
Львові.**

**Працює
редактором
журналу
“Євшан - зілля”**

Творчість

ь

17 поетичних збірок

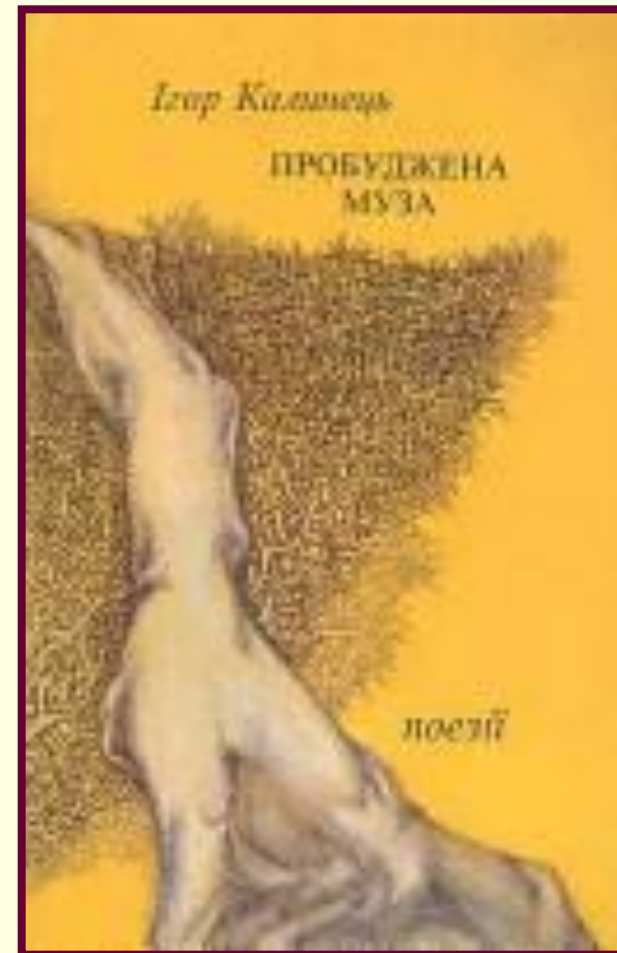
згруповані у двох циклах:

"Пробуджена муза" (9 збірок)

і "Невольничча муза" (8 збірок)

Цикл "Пробуджена муза" (1966-1972) Львів

- Зб. "Вогонь Купала" (1966)
- Зб. "Відчинення вертепу" (1967)
- Зб. "Коронування опудала" (1968-1969)
- Зб. "Спогад про світ" (1970)
- Зб. "Підсумовуючи мовчання" (1970)
- Зб. "Віно для княжни" (1971)
- Зб. "Верлібровий вирок" (1971)
- Зб. "Реалії" (1972)
- Зб. "Додатки до біографії" (1973)

Цикл “Невольничча муза” (1973-1981) Урал, Забайкалля

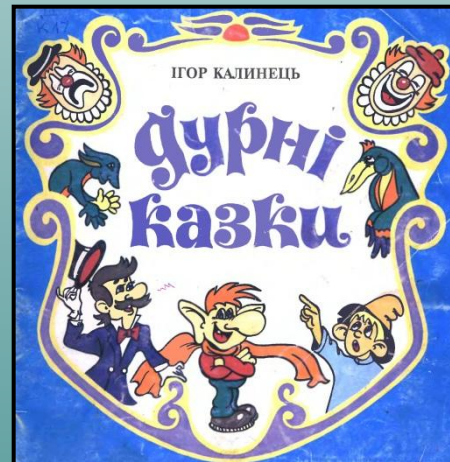
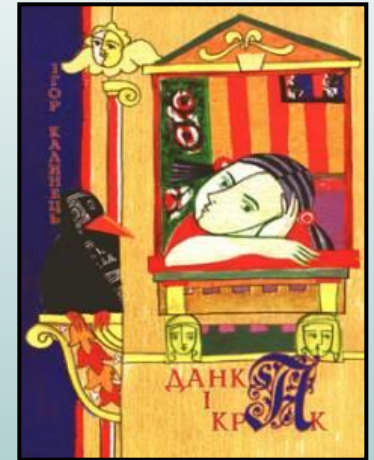
- Зб. “Світогляд Святовида” (1973)
- Зб. “Дванадцята сумна книжка” (1974-1978)
- Зб. “Дзвениславині купави” (1973-1978)
- Зб. “Тринадцять алогій” (1975)
- Зб. “Міт про козака Мамає” (1976)
- Зб. “Карпат, або Посельська книжка” (1980-1981)
- Зб. “Ладі і Марені” (1977-1980)

Сучасний період творчості

- 1995 р. - зб. "Шлюб з полином"
- 1997 р. - зб. "Слово триваюче"
- 1998 р. - зб. "Терновий колір любові"
- 2000 р. - зб. "Ці квіти нестерпні"

Збірки для дітей

- ◆ “Книжечка для Дзвінки”,
- ◆ “Данка і Крак”

- ◆ “Дурні казки”
- ◆ «Тут ангели чудяться»

Премії

- ім. І. Франка (Чикаго, 1977 р);
- ім. В. Стуса (1992 р);
- Національна премія ім. Т.Шевченка (1992 р);
- Міжнародна премія родини Антоничів (1997 р);
- Міжнародна поетична премія "Кальвір-и-Квір" (Франція, 2003 р).

Нагороди

- почесний член Міжнародного ПЕН-клубу з 1970 року
- почесний громадянин Львова з 2005 року
- нагороджений орденом Свободи

Із книжки «ВОГОНЬ КУПАЛА» (1966)

"Писанки"

Виводить мама дивним писачком,
по білому яйці воскові взори.
Мандрує писанка по мисочках,
із цибулиним золотим узваром,
з настоями на травах і корі,
на веснянім і на осіннім зіллі –
і писанка оранжево горить
у філіграннім сплеті ліній.
То вже вона, як дивовижний світ,
то вже дзвенить, як згусток сонця,
буяють буйно квіти у росі,
олені бродять в березневім соці.
І стилізовані сплітаються сади
у маєві густих обрамлень,
мереживом найтонішим мерехтить
геометричний космацький орнамент.
І я поплив у світ дитячих мрій
на білі коліскові оболоні...
Котились писанками ізори
ясні сонця у мамині долоні.

Ігор Калинець «Дивосвіт» (фрагменти)

Стежечка

ходім зі мною
стежечко

обережно
не зачепися за камінець
переступи соломку
і під спориш не ховайся
все одно бачу
а там
за городом
ого як ти виросла
сама біжиш
через струмок перескакуєш

батіжком по пилюці
цвяхуєш
за суницею збочуєш
топчеш горох при дорозі

коли б глянути
стежко
он з тої гори
на всенький світ

тільки не поспішай
така верчена ти
як дзига
але ж світ красний
голова крутиться

Блискавка

**пливе собі королева
королева темряви**

**у дзеркало
а темно**

**зблисне
на мить
світлом**

зазирне

**хто на світі
найгарніший
ви ваша темність
відкаже дзеркало
похапцем**

**заспокоїться королева
на часину**

сказано писана красуня

Веселка

надягла веселка

стрічок

стрічок

як у свято

взяла коромисло

і пішла до річки

дорогою перестрів її

князенко Соняшник

із золотим черевичком

в руці

поміряла веселка

якраз на ніжку

от вони й побралися

Із книжки «КАРПАТ, АБО ПОСЕЛЬСЬКА КНИЖКА» (1980-1981)

СЕЛО

Село
біжить за Ундою
та де йому до змагу
хати і сіножаті
за плечима
мусить загосподарити
корінь
по берегах урочищах
горбах
на туземних покладках
слов'янська квочка
що таке Кицекен
або Зудир
вгадай
хто з варнаків

а хто з повстанців
Королівства Польського
з бурятськими очима
із диканським соняхом
давно відмерзло старе
коріння
під немилостиво сліпучим сонцем
навіть кладовище
з короткою пам'яттю
як виїденим яйцем
на могилах
новий
морозо-посухостійкий
цупкий гібрид-гуран
через дефіс
Ундіно-Посельє

Із циклу "КАЛИНОВА СОПІЛКА"

ЯРИЛО

Яринко, Що у ярім вінку,
а хто на білому конику?

- А це мій батенько -
Ярило.

Він золотим ключиком
небо відчиняє,
вирій повертає.

КАЛИНА

По дорозі із варяг у греки
спинилося моє ім'я біля Калини.

- Як називаєшся?

- Калина.

- А чия будеш?

- Дніпрова.

- Давай обоє князювати.

РОСЬ

І русин - довговусий,
і коса - русалка
поливали Рось,
аж поки не ви-рос-ла.

ХРЕЩАТИК

- А ти, Дніпре, хрещений?

- Хрещений, князю.

- А чим?

- Хрещатим барвінком.

- Так мало хрещений! -

взяв Дніпро на руки,

поніс до водиці.

Осінь

Така самотність у білій пустелі постелі,
де понад нами стелою стеляться міражі.
Господи, які в тебе очі стали пастельні
і пальці ласкаві - такі неживі.

Звідки взялись ми. в якій оселі осіли -
оструб, ослони під стінами, сіті і сак.
У міжвіконні осінь, осонь і сіно,
на острів осоту сонце воском стіка.

Поезіє, спазми екстазу твого зіслабли,
дивний сей світ, остали самі слова.
У пустині світлиці живуть тільки сіті і лави,
а я неживий і ти вже також нежива.

The background of the slide is a painting of a woman in a blue dress standing in a field, looking down at a small object in her hand. The painting is in a classical style, with soft lighting and a focus on the woman's figure and the object she is holding. The colors are muted, with a lot of blues and greens. The overall mood is contemplative and somewhat melancholic.

ТРИ КАЗКИ

Дві казки про тебе недавно я вигадав:
казку про ніч і казку про перстень.
Купальської ночі за жеврієм вигону
спорснули з рук мені непещені перса.

А друга казка хіба найсумніша,
голосить в мені як перезва осені:
ти стала до шлюбу негадано з іншим,
а перстень мій кинула в море із поспіху.

А третю казку для тебе zostавлю,
одвічну казку про поетову пісню:
як сонце, засліпило мене до нестями
лляного волосся духмяне повісмо.

A painting of a woman with long, flowing yellow hair and a yellow dress, lying on a bed of autumn leaves. The background is a dense forest of trees with vibrant autumn foliage in shades of red, orange, and yellow. The woman is looking towards the viewer with a serene expression.

Я радо йду у твій полон

Я радо йду у твій полон,
в зіниці звабливі і темні.
Із човників твоїх долонь
стікає сонця мед на мене.
І виростає маєво густе,
ростуть над нами дивні трави.
І пахнеш ти, як синій степ,
омитий свіжими вітрами...
А потім понесеш в очах,
в зіницях
радість негасиму,
що в травах
травень нас звінчав,
що дав нам сподівання сина.

1966

Література

- Ігор Калинець. Вогонь Купала. –К.:Молодь, 1966.
- Ігор Калинець. Книжечка для Дзвінки.-К.:1991.
- Ігор Калинець. Невольнича муза. Вірші 1973-1981 років. – Балтимор-Торонто: Смолоскип,1991.
- Ігор Калинець. Пробуджена муза. Поезії.-Варшава:1991.
- Ігор Калинець. Слово триваюче. Поезії. Харків: Фоліо,1997.
- Ігор Калинець. Тринадцять алогій.- К.:Рад. письменник,1991.
- Українське слово. Хрестоматія української літератури та літературної критики ХХ століття. Книга четверта.- К.: Аконіт, 2003.